

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2811

гр. София, 22.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **826** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ .

Образувано е по искане на Д. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], 212,вх.1,ап.83,моб.тел:[ЕГН] за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005726 от 28.11.2025г. на полицейски инспектор И. Й.,СДВР,отдел „Пътна полиция“, с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване въпроса за отговорността,но не повече от бмесеца.

Искането е отправено в рамките на депозирана жалба срещу посочената заповед и е постъпило в АССГ на 22.01.2026г. и разпределено за незабавно произнасяне от съдия, днес.

Твърди се,че принудителната административна мярка причинява значителни и труднопоправими вреди, несъразмерни със законовата цел,като липсата на свидетелство за управление възпрепятства ежедневното придвижване до работа и изпълнението на служебните задължения на жалбоподателя.

По същество искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорваният, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и

значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност.

Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

В тази връзка всички описани вреди всъщност намират изражение само в евентуалното ангажиране на допълнителни разходи, свързани с неизползване на автомобила, респ. ангажиране друг ресурс за компенсиране функцията, която автомобила изпълнява в дейността на жалбоподателя. Всички тези вреди обаче са обезщетими по своя характер и не представляват нито значителни, нито труднопоправими вреди по смисъла на закона.

ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /.

Извън изложеното жалбоподателят нито посочва конкретни вреди, нито техният вид и значителност, така, че същите да излезнат отвъд категорията – твърдение и да придобият противопоставима на обществените интерес вероятност, позволяваща съдът да осъществи анализ в детайли.

Всички твърдени вреди са обезщетими по гражданско правен ред – бил по пътя на ангажиране отговорността за вреди причинени на работодател от негов служител /предоставил автомобила на трето лице/, било чрез друг, алтернативен гражданско правен способ. Разбира се – при незаконосъобразност на самата заповед – вредите подлежат на обезщетяване и по публично-правеният ред за отговорност на държавата за вреди от незаконосъобразен акт.

С оглед изложеното процесното искане се явява неоснователно и не обосновава защита на частния интерес надделяваща над публичния интерес, обезпечен чрез допуснатото по силата на закон предварително изпълнение на заповедта.

Извън това и в заключение следва да се посочи, че аргументите свързани с незаконосъобразност на самата заповед, респ. нейната непропорционалност са аргументи по същество на жалбата и нямат отношение към искането за спиране на предварителното и изпълнение.

С оглед всичко гореизложено и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането следва да се отхвърли. ,

Поради това, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. Г., ЕГН [ЕГН] за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 25-4332-005726 от 28.11.2025г. на полицейски инспектор И. Й., СДВР,отдел „Пътна полиция.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: